Sinkó István

Halálok pókfonálon

Kovács Péter grafikáihoz

GALÉRIA - LXI. évfolyam, 18. szám, 2017. május 5.

A test bomlása, a személyiség átváltozása, az étertest eltűnése. Metamorfózis a ceruza, kréta, festék vonalhálóiban. Ez Kovács Péter művészeti programjának meg-megújuló, magára rótt feladata. A fonalszerű, pókháló finomságú struktúrák által befont, azok segítségével kirajzolódó csontváz-homonculus, arc, romlandó test mögött a „romlás virágai” véglényeinek felismerése és lerajzolása. Kovács rajzoló művész, akkor is, ha színeket használ, akkor is, ha fest. Festve rajzolja ki magából az enyészetet és a természet által determinált test fogságát. A pókfonál által bebábozódott vagy abból rángatózva szabadulni akaró ember kínjait, fogságának – életének – fázisait láthatjuk Kovács rajzain. Ha hasonlítanom kellene Kovács képi világát valakiéhez, hát Horst Jansen ridegebb, idegesebb és kuszább fonadékportréit idézném fel. Kovács mívesebb, érzékibb vonalhasználata fájdalmakat és néha örömteli vergődéseket mutat be.

Tájszerűek is ezek a rajzok, embertájak, dombok-mellkasok,völgyek-ölek, horpadt hasak váltják egymást, mintha útirajzokat figyelnénk. Egy lélegző, élő táj mozgását.

Kovács látszólag szabadon szárnyaló vonalvezetése rendkívül fegyelmezett. Sűrűsödő és ritkuló formarendek, firkás és fegyelmezett vonalak váltogatják egymást. Ha színesben fogalmaz, a sárgás tónusok fölé kékek, vörösek rendelődnek, zöld és barna struktúrák. A ceruzarajzokon inkább a sűrűbb és ritkásabb vonalkötegek adják meg a tónusmozgást.

Vázlatfüzetében a csontok és a tájak, az arcok és a testek néha tökéletesen előbukkannak, szinte megfigyelésszerű pontossággal, majd elenyésznek a vonalgombolyagok között.

Szürreálisnak is mondhatnánk Kovács Péter látomásait, azonban inkább tartom őt mesélő realistának. Muszorgszkij *A halál dalai és táncai*t és Mahler *Gyermekgyászdalok* dalciklusait érzem közel Kovács Péter munkáihoz. Gyászmunka derűvel és eltökélt szeretettel.